

LUCINDA RILEY

Το δωμάτιο με τις πεταλούδες

μετάφραση
Αλέκος Αντωνίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Για την πεθερά μου, Valerie,
με αγάπη*

Πόουζι

Κόκκινος Ναύαρχος
(Vanessa atalanta)

Έπαυση του Ναυάρχου, Λάουθγουορντ, Λάφοκ

Ιούνιος 1948

Να θυμάσαι, αγάπη μου, είσαι νεράιδα, πλανιέσαι αθόρυβα στο χορτάρι με αραχνοῦφαντα φτερά, έτοιμη να παγιδέψεις τη λεία σου στο μεταξένιο δίχτυ σου. Κοίτα!» μου ψιθύρισε στο αφτί. «Να την, ακριβώς στην άκρη του φύλλου. Εμπρός λοιπόν, πέταξε!»

Όπως με είχε μάθει, έκλεισα τα μάτια μου για μερικά δευτερόλεπτα, σηκώθηκα στις μύτες και φαντάστηκα τα πόδια μου να αφήνουν το έδαφος. Έλειπα ένιωσα την παλάμη του μπαμπά να με σπρώχνει απαλά μπροστά. Ανοίγοντας τα μάτια μου, εστίασα στο ζευγάρι των γαλάζιων φτερών και διέσχισα ανάλαφρα τα δυο σύντομα βήματα που χρειάζομαι για να ρίξω την απόχη μου γύρω από τα λεπτεπίλεπτα φύλλα της βουδλίας πάνω στην οποία είχε κουρνιαώσει εκείνη τη στιγμή η Μεγάλη Κυανή πεταλούδα.

Η σχεδόν ανεπαίσθητη ριπή αέρα που προκάλεσε η απόχη καθώς προσγειωνόταν στον στόχο ειδοποίησε την πεταλούδα, που άνοιξε τα φτερά της κι ετοιμάστηκε να πετάξει. Όμως ήταν πολύ αργά, επειδή εγώ, η Πόουζι, η Πιριγκίπσσα των Νεράιδων, την είχα αιχμαλωτίσει. Δεν θα της έκανα κακό, φυσικά, απλώς θα την έδινα στον Λόρενς, τον Βασιλιά του Μαγικού Λαού – που ήταν και ο πατέρας μου – για να τη μελετήσει και μετά να την αφήσει και πάλι ελεύθερη έξω, αφού πρώτα θα απολάμβανε μια μεγάλη κούπα από το καλύτερο νέκταρ.

«Τι έξυπνο κορίτσι που είναι η Πόουζι μου!» είπε ο μπαμπάς όταν επέστρεψα κοντά του μέσα από τις φυλλωσιές και του έδωσα όλο καμάρι την απόχη. Είχε καθίσει στις φτέρνες του κι έτσι τα μάτια μας –που όλοι μάς έλεγαν ότι έμοιαζαν πολύ– συναντήθηκαν γεμάτα με την περηφάνια και τη χαρά που μοιραζόμασταν.

Τον είδα να σκύβει το κεφάλι για να μελετήσει την πεταλούδα, που έμενε απολύτως ακίνητη, με τα μικροσκοπικά πόδια της γαντζωμένα στο λευκό δίκτυ της φυλακής της. Τα μαλλιά του μπαμπά ήταν σκούρα, στο χρώμα του μασιονιού, και η μπριγιαντίνη που έβαζε για να τα στρώσει τα έκανε να λάμπουν στον ήλιο σαν την επιφάνεια του μακριού τραπεζιού της τραπεζαρίας όταν το γυάλιζε η Ντέιζι. Και ανέδιδε μια υπέροχη μυρωδιά – τη δική του, αλλά και τη μυρωδιά της παρηγοριάς, γιατί ο μπαμπάς ήταν το καταφύγιό μου και τον αγαπούσα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στους κόσμους μου, τόσο τον ανθρώπινο όσο κι εκείνον των νεράιδων. Αγαπούσα και τη μαμάν,* φυσικά, αλλά παρότι εκείνη ήταν στο σπίτι τον περισσότερο καιρό, δεν ένιωθα ότι τη γνώριζα τόσο καλά όσο τον μπαμπά. Περνούσε πολλές ώρες στο δωμάτιό της με κάτι που το έλεγαν «ημικρανίες» και, όταν έβγαινε, πάντα φαινόταν τόσο απασχολημένη που δεν της έμενε καθόλου χρόνος για μένα.

«Είναι φανταστική, γλυκό μου κορίτσι!» είπε ο μπαμπάς σηκώνοντας τα μάτια του στα δικά μου. «Αληθινά σπάνια σε αυτή την περιοχή και χωρίς αμφιβολία από ευγενική γενιά», πρόσθεσε.

«Δες να είναι πριγκίπισσα των πεταλούδων;» ρώτησα.

«Δεν αποκλείεται», συμφώνησε ο μπαμπάς. «Θα πρέπει να της φερθούμε με απόλυτο σεβασμό, όπως απαιτεί η θέση της στη βασιλική ιεραρχία».

«Λόρενς, Πόουζι... ώρα για φαγητό!» ακούστηκε μια φωνή

* Γαλλικά: *maman* = μαμά. (ΣτΜ)

πέρα από τις φυλλωσιές. Ο μπαμπάς σηκώθηκε όρθιος και, καθώς ήταν πιο ψηλός από τον θάμνο της βουδλίας, φαινόταν από τη βεράντα του σπιτιού μας (που το έλεγαν Έπαυλη του Ναυάρχου) καθώς κουνούσε το χέρι του σε απάντηση.

«Έρχομαι, αγάπη μου», φώναξε, πολύ δυνατά, γιατί ήμασταν αρκετά μακριά. Είδα τα μάτια του να ζαρώνουν σ' ένα χαμόγελο στη θεά της γυναίκας του: της μητέρας μου, που χωρίς να το ξέρει ήταν η Βασίλισσα του Μαγικού Λαού. Αυτό ήταν ένα παιχνίδι που μοιραζόμασταν μόνο εγώ κι ο μπαμπάς.

Διασχίσαμε το γκαζόν πιασμένοι χέρι χέρι, μυρίζοντας το σχεδόν ανεπαίσθητο άρωμα του φρεσκοκουρεμένου γρασιδιού που συνδύαζε με ευτυχισμένες μέρες στον κήπο: τους φίλους της μαμάν και του μπαμπά, μ' ένα ποτήρι σαμπάνια στο ένα χέρι, τη σφύρα του κροκέ στο άλλο, τον κρότο που έκανε η μπάλα όταν κυλούσε στο γήπεδο του κρίκετ που ο μπαμπάς κούρευε για τέτοιες περιπτώσεις...

Αυτές οι ευτυχισμένες μέρες είχαν γίνει πιο σπάνιες από τότε που είχε αρχίσει ο πόλεμος, και αυτό έκανε τις αναμνήσεις μου ακόμα πιο πολύτιμες. Ο πόλεμος είχε κάνει επίσης τον μπαμπά να κουτσαίνει, κι έτσι έπρεπε να περπατάμε πολύ αργά, κάτι που εμένα δεν με πείραζε καθόλου γιατί σήμαινε ότι ήταν αποκλειστικά δικός μου για περισσότερη ώρα. Ήταν πολύ καλύτερα τώρα απ' όταν είχε επιστρέψει στο σπίτι από το νοσοκομείο. Τότε ήταν σε αμαξίδιο, σαν γέρος, και τα μάτια του φαινονταν κι εκείνα γκριζά. Όμως, με την περιποίηση της μαμάν και της Ντέιζι – ενώ κι εγώ έκανα ό,τι μπορούσα διαβάζοντάς του παραμύθια από τα βιβλία μου – γρήγορα καλυτέρευε. Τώρα πια δεν χρειαζόταν καν μπαστούνι για να περπατήσει, εκτός κι αν έβγαине από το κτήμα.

«Λοιπόν, Πόουζι, τρέξε μέσα και πλύνε τα χέρια σου και το πρόσωπό σου. Πες στη μητέρα σου ότι πάω να τακτοποιήσω την καινούρια μας φιλοξενούμενη», μου είπε ο μπαμπάς δείχνοντάς μου τον δρόμο με την απόχη όταν φτάσαμε στα σκαλιά που οδηγούσαν στη βεράντα.

«Ναι, μπαμπά», είπα ενώ εκείνος έκανε μεταβολή για να διασχίσει το γκαζόν και τελικά εξαφανίστηκε πίσω από τον ψηλό θαμνοφράχτη. Κατευθυνόταν προς το μικρό Κάστρο στον κήπο μας που, με τον πυργίσκο του από τραχιά κίτρινα τούβλα, ήταν η πιο τέλεια παραμυθένια κατοικία για τον νεραϊδολαό και τις φίλες του τις πεταλούδες. Και ο μπαμπάς σίγουρα περνούσε πολύ καιρό εκεί. Μόνος. Εμένα μου επέτρεπε μονάχα να ρίχνω μια ματιά στο μικρό, στρογγυλό δωμάτιο πίσω από την εξώπορτα του Κάστρου –που ήταν πολύ σκοτεινό και μύριζε μουχλιασμένες κάλτσες– όταν η μαμάν μου ζητούσε να φωνάξω τον μπαμπά για φαγητό.

Στο κάτω δωμάτιο φυλούσε τον «εξωτερικό εξοπλισμό» του, όπως τον αποκαλούσε· ρακέτες του τένις ήταν στριμωγμένες εκεί μαζί με μπαστούνια του κρίκετ και λασπωμένες γαλότσες. Ποτέ δεν με είχε καλέσει να ανέβω τη στριφογυριστή σκάλα που έφτανε στην κορυφή (αυτό το ήξερα επειδή την είχα ανέβει κρυφά μια φορά που η μαμάν είχε φωνάξει τον μπαμπά να απαντήσει σ' ένα τηλεφώνημα στο σπίτι). Απογοητεύτηκα πολύ όταν ανακάλυψα ότι είχε ήδη κλειδώσει τη μεγάλη δρύινη πόρτα που με υποδέχτηκε στην κορυφή της σκάλας. Παρότι γύρισα το πόμολο όσο πιο δυνατά μου το επέτρεπαν τα μικρά χέρια μου, δεν κουνήθηκε. Ήξερα ότι, σε αντίθεση με τον χώρο κάτω, στο δωμάτιο αυτό υπήρχαν πολλά παράθυρα, επειδή φαινόταν απ' έξω. Το Κάστρο μου θύμιζε λίγο τον φάρο στο Σάουθγουολντ, μόνο που του είχαν βάλει ένα χρυσό στέμμα στο κεφάλι αντί για ένα πολύ δυνατό φως.

Ανεβαίνοντας τα σκαλιά της βεράντας, αναστέναξα ευτυχισμένα καθώς κοίταζα τους όμορφους τοίχους του σπιτιού μας με τα ανοιχτοκόκκινα τούβλα και τα ψηλά παράθυρά του, που τα πλαισίωναν κιτρινοπράσινα βλαστάρια γλυσίνας. Παρατήρησα ότι στη βεράντα έστρωναν το παλιό τραπέζι από σφυρήλατο σίδερο –που τώρα το χρώμα του ήταν περισσότερο πράσινο παρά το αρχικό του μαύρο– για το μεσημεριανό γεύμα. Υπήρχαν

μόνο τρία σερβίτσια και ποτήρια του νερού, που σήμαινε ότι θα ήμαστε μόνο οι τρεις μας για φαγητό, κάτι πολύ ασυνήθιστο. Σκέφτηκα τι ωραία που θα ήταν να έχω τόσο τη μαμάν όσο και τον μπαμπά αποκλειστικά δικούς μου. Μπαίνοντας μέσα στο σπίτι από τη φαρδιά μπαλκονόπορτα του σαλονιού, πέρασα ανάμεσα από τους καναπέδες με την ταπετσαρία από δαμασκηνό ύφασμα που ήταν τοποθετημένοι κυκλικά μπροστά στο τεράστιο μαρμάρينو τζάκι –τόσο τεράστιο, που την προηγούμενη χρονιά ο Αϊ-Βασίλης είχε καταφέρει να κατεβάσει από μέσα ένα αστραφτερό κόκκινο ποδήλατο– και διέσχισα χοροπηδώντας τον λαβύρινθο από διαδρόμους που οδηγούσαν στην τουαλέτα του κάτω ορόφου. Κλείνοντας την πόρτα πίσω μου, χρησιμοποίησα και τα δύο μου χέρια για ν' ανοίξω τη μεγάλη ασημένια βρύση κι έπειτα τα έπλυνα καλά. Στάθηκα στις μύτες για να κοιτάξω το είδωλό μου στον καθρέφτη, ώστε να δω μήπως υπήρχαν τίποτα μουντζούρες στο πρόσωπό μου. Η μαμάν ήταν πολύ σχολαστική στο θέμα της εμφάνισης –ο μπαμπάς έλεγε ότι έφταιγε η γαλλική καταγωγή της– και αλίμονο σε οποιονδήποτε από τους δυο μας δεν έφτανε στο τραπέζι πεντακάθαρος.

Όμως ούτε καν εκείνη μπορούσε να ελέγξει μερικές κατσαρές καστανές τούφες που συνέχισαν δραπέτευαν από τα σφιχτοπλεγμένα κοτσιδάκια μου, ξεμυτίζοντας στον σβέρκο μου και ξεφεύγοντας από τα τοιμιπιδάκια που έβαζαν τα δυνατά τους να μην τις αφήσουν να πέφτουν στο μέτωπό μου. Ένα βράδυ, καθώς ο μπαμπάς με έβαζε να κοιμηθώ, τον ρώτησα αν μπορούσα να δανειστώ λίγη από την μπριγιαντίνη του για τα μαλλιά γιατί πίστευα ότι αυτό ίσως βοηθούσε, αλλά εκείνος απλώς γέλασε και τύλιξε μία από τις μπούκλες μου γύρω από το δάχτυλό του.

«Δεν θα κάνεις τίποτα τέτοιο. Λατρεύω τις μπούκλες σου, γλυκό μου κορίτσι, και αν εξαρτιόταν από μένα, θα έπεφταν ελεύθερες στους ώμους σου κάθε μέρα».

Καθώς διέσχιζα ξανά τον διάδρομο, ευχόμουν και πάλι να

είχα τα λαμπερά, ολόισια ξανθά μαλλιά της μαμάν. Είχαν το ίδιο χρώμα με τα λευκά σοκολατάκια που σέρβιρε με τον καφέ μετά το δείπνο. Τα δικά μου μαλλιά ήταν περισσότερο *καφέ-ο-λε*,* ή τουλάχιστον έτσι τα έλεγε η μαμάν. Εγώ τα έλεγα ποντικί.

«Να σε, Πόουζι», είπε η μαμάν, καθώς έβγαινα στη βεράντα. «Πού είναι το καπέλο σου για τον ήλιο;»

«Ω, θα πρέπει να το άφησα στον κήπο όταν ο μπαμπάς κι εγώ πιάναμε πεταλούδες».

«Πόσες φορές σου έχω πει ότι το πρόσωπό σου θα καεί και σύντομα θα κάνεις ρυτίδες και θα μοιάζεις με μπαγιάτικο δαμάσκηνο;» με μάλωσε καθώς κάθισα. «Θα είσαι σαράντα και θα δείχνεις εξήντα».

«Ναι, μαμάν», συμφώνησα, ενώ σκεφτόμουν ότι στα σαράντα θα ήμουν έτσι κι αλλιώς τόσο γριά που τότε πια δεν θα με ένοιαζε στ' αλήθεια.

«Πώς είναι το άλλο αγαπημένο μου κορίτσι αυτή την όμορφη μέρα;»

Ο μπαμπάς εμφανίστηκε στη βεράντα, πήρε τη μαμάν στην αγκαλιά του και τη γύρισε γύρω γύρω, με αποτέλεσμα να χυθεί στις γκριζες πλάκες το νερό από την κανάτα που κρατούσε.

«Πρόσεχε, Λόρενς!» τον μάλωσε η μαμάν σμίγοντας τα φρύδια. Ξέφυγε από την αγκαλιά του κι έβαλε την κανάτα στο τραπέζι.

«Δεν είναι τόσο υπέροχη η μέρα που χαίρεται κανείς να είναι ζωντανός;» Χαμογέλασε καθώς κάθισε απέναντί μου. «Και ο καιρός φαίνεται ότι θα είναι καλός για το Σαββατοκύριακο αλλά και για το πάρτι μας».

«Θα κάνουμε πάρτι;» ρώτησα ενώ η μαμάν καθόταν δίπλα του.

«Ναι, γλυκιά μου. Ο πατέρας σου θεωρήθηκε αρκετά γερός ώστε να επιστρέψει στα καθήκοντά του κι έτσι η μαμάν κι

* Γαλλικά: *café au lait* = καφές με γάλα. (ΣτΜ)

εγώ αποφασίσαμε να κάνουμε ένα τελευταίο γλέντι όσο ακόμη μπορούμε».

Η καρδιά μου σίγουρα σταμάτησε για μια στιγμή ενώ η Ντέιζι, η υπηρέτριά μας που ασχολούνταν με τα πάντα από τότε που οι άλλοι υπηρέτες είχαν φύγει για τον πόλεμο, σέρβιρε το γεύμα: κρέας και ραπανάκια. Απεχθανόμουν τα ραπανάκια, αλλά αυτή την εβδομάδα δεν είχε μείνει τίποτε άλλο από τον κήπο της κουζίνας, αφού τα περισσότερα πράγματα που είχαμε φυτέψει εκεί έπρεπε κι εκείνα να φύγουν για τον πόλεμο.

«Πόσο καιρό θα λείψεις, μπαμπά;» ρώτησα με πιηχτή φωνή, γιατί ένας μεγάλος, σκληρός κόμπος είχε ανέβει στον λαιμό μου. Μου φαινόταν σαν να είχε σκαλώσει ήδη ένα ραπανάκι εκεί, και αυτό σήμαινε ότι πολύ σύντομα ίσως έβαζα τα κλάματα.

«Ω, δεν νομίζω ότι θα λείπω για πολύ καιρό αυτή τη φορά. Όλοι ξέρουν ότι οι Ούννοι είναι καταδικασμένοι, αλλά πρέπει να βοηθήσω στην τελική προσπάθεια, βλέπεις. Δεν μπορώ να απογοητεύσω τα φιλαράκια μου, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, μπαμπά», κατάφερα να αρθρώσω με φωνή που έτρεμε. «Δεν θα τραυματιστείς πάλι, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, *σερί*.^{*} Ο μπαμπάς σου είναι άτρωτος, σωστά, Λόρενς;»

Κοίταζα τη μητέρα μου καθώς του χαμογελούσε με τα χείλη σφιγμένα και αυτό με έκανε να πιστέψω ότι κι εκείνη θα πρέπει να ανησυχούσε όσο κι εγώ.

«Είμαι, αγάπη μου», απάντησε, βάζοντας το χέρι του πάνω στο δικό της και σφίγγοντάς το. «Σίγουρα είμαι».

«Μπαμπά;» ρώτησα την ώρα που παίρναμε το πρωινό μας την επόμενη μέρα, βουτώντας προσεκτικά στο αβγό μου μπουκιές από φρυγανισμένο ψωμί. «Κάνει πολλή ζέστη σήμερα, μπορούμε να πάμε στην παραλία; Έχουμε πάρα πολύ καιρό να πάμε».

* Γαλλικά: *chérie* = γλυκιά μου. (ΣτΜ)

Είδα τον μπαμπά να ρίχνει μια ματιά στη μαμάν, αλλά εκείνη διάβαζε τα γράμματά της πάνω από το φλιτζάνι της με τον *καφέ-ο-λε* και δεν φάνηκε να το προσέχει. Η μαμάν πάντα λάμβανε πολλά γράμματα από τη Γαλλία, όλα γραμμένα σε πολύ λεπτό χαρτί, πιο λεπτό ακόμα κι από φτερό πεταλούδας, και αυτό ταίριαζε στη μαμάν γιατί τα πάντα πάνω της ήταν τόσο απαλά και λεπτεπίλεπτα.

«Μπαμπά; Η παραλία;» του θύμισα.

«Αγάπη μου, δυστυχώς η παραλία δεν είναι κατάλληλη για παιχνίδια αυτή τη στιγμή. Είναι γεμάτη συρματοπλέγματα και νάρκες. Θυμάσαι που σου εξήγησα τι συνέβη στο Σάουθγουολντ τον περασμένο μήνα;»

«Ναι, μπαμπά». Κοίταξα το αβγό μου και ανατρίχιασα όταν θυμήθηκα πως η Ντέιζι με είχε πάει στο καταφύγιο Άντερσον* (που νόμιζα ότι λεγόταν έτσι επειδή αυτό ήταν το επώνυμό μας – μπερδεύτηκα πολύ όταν η Μέιμπελ είχε πει ότι και η δική της οικογένεια είχε ένα καταφύγιο Άντερσον, γιατί το δικό της επώνυμο ήταν Πράις). Ακουγόταν σαν ο ουρανός να είχε ζωντανέψει από τις βροντές και τις αστραπές, αλλά αντί να τις στέλνει ο Θεός, ο μπαμπάς είπε ότι ήταν ο Χίτλερ. Μέσα στο καταφύγιο, είχαμε στριμωχτεί όλοι κοντά κοντά και ο μπαμπάς είπε ότι έπρεπε να παραστήσουμε ότι ήμαστε μια οικογένεια σκαντζόχοιρων κι εγώ έπρεπε να κουλουριαστώ σαν μωρό σκαντζοχοιράκι. Η μαμάν είχε θυμώσει μαζί του που με έλεγε σκαντζοχοιράκι, αλλά αυτό παρίστανα ότι ήμουν, τρυπωμένη κάτω από το χόμα, με τους ανθρώπους να πολεμούν από πάνω μας. Τελικά οι τρομεροί ήχοι σταμάτησαν, ο μπαμπάς είπε ότι μπορούσαμε να γυρίσουμε όλοι στα κρεβάτια μας, αλλά εγώ λυπήθηκα που έπρεπε να πάω στο ανθρώπινο κρεβάτι μου μόνη μου, αντί να μείνουμε όλοι μαζί στο λαγούμι μας.

* Τεχνητά καταφύγια από αυλακωτή λαμαρίνα που προστάτευαν από τους βομβαρδισμούς στην Αγγλία κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το επόμενο πρωί, βρήκα την Ντίζι να κλαίει στην κουζίνα, αλλά δεν ήθελε να μου πει τι συνέβαινε. Ο γαλατάς δεν ήρθε εκείνη τη μέρα, κι έλειπα η μαμάν είτε ότι δεν θα πήγαινα στο σχολείο γιατί δεν υπήρχε πια.

«Μα πώς είναι δυνατόν να μην υπάρχει πια, μαμάν;»

«Έπεσε πάνω του μια βόμβα, *σερί*», απάντησε, φυσώντας τον καπνό από το τσιγάρο της.

Η μαμάν κάπνιζε κι αυτή τώρα, και καμιά φορά ανησυχούσα μήπως βάλει φωτιά στα γράμματά της, γιατί τα κρατούσε πολύ κοντά στο πρόσωπό της όταν διάβαζε.

«Αλλά τι έγινε με την καμπίνα μας στην παραλία;» ρώτησα τον μπαμπά. Μου άρεσε η μικρή μας καμπίνα – ήταν βαμμένη στο κίτρινο χρώμα του βουτύρου και βρισκόταν άκρη άκρη σε μια σειρά από καμπίνες. Έτσι, αν κοίταζες προς τη σωστή μεριά, μπορούσες να παραστήσεις ότι ήσουν ο μόνος άνθρωπος στην παραλία για χιλιόμετρα ολόκληρα, αλλά αν κοίταζες από την άλλη μεριά, δεν ήσουν και πολύ μακριά από τον καλό κύριο που πουλούσε παγωτά κοντά στην προβλήτα. Ο μπαμπάς κι εγώ πάντα φτιάχναμε πολύ περίπλοκα κάστρα στην άμμο, με πυργίσκους και τάφρους, αρκετά μεγάλα ώστε να μείνουν σ' αυτά τα καβουράκια αν αποφάσιζαν να πλησιάσουν αρκετά. Η μαμά δεν ήθελε ποτέ να έρθει στην παραλία: έλεγε ότι ήταν «πολύ αμμώδης», κάτι που εμένα μου φαινόταν σαν να έλεγε ότι η θάλασσα ήταν πολύ υγρή.

Κάθε φορά που πηγαίναμε, έβλεπα έναν ηλικιωμένο άντρα με πλατύγυρο καπέλο να περπατάει αργά στην παραλία, σκαλίζοντας την άμμο μ' ένα μακρύ μπαστούνι, αλλά όχι σαν αυτό που είχε ο μπαμπάς παλιότερα για να περπατάει. Ο άντρας κρατούσε έναν μεγάλο σάκο στο χέρι του και κάπου κάπου σταματούσε και άρχιζε να σκάβει.

«Τι κάνει, μπαμπά;» ρώτησα.

«Χτενίζει την άμμο, αγάπη μου. Περπατάει στην παραλία και ψάχνει να βρει πράγματα που ίσως ξεβράστηκαν από τα πλοία στη θάλασσα και ήρθαν εδώ από μακρινές ακτές».

«Α, κατάλαβα», είπα, αν και ο άντρας δεν κρατούσε κανενός είδους χτένα, και σίγουρα όχι σαν εκείνη που η Ντέιζι περνούσε μέσα από τα μαλλιά μου κάθε πρωί. «Δες να βρει κανέναν θαμμένο θησαυρό;»

«Είμαι βέβαιος ότι αν συνεχίσει να σκάβει για αρκετό καιρό, θα βρει κάτι κάποια μέρα».

Παρακολουθούσα ολοένα και πιο ενθουσιασμένη καθώς ο άντρας είχε βγάλει κάτι από μια τρύπα και είχε τινάξει την άμμο από πάνω του, ανακαλύπτοντας ότι ήταν απλώς μια παλιά τσαγιέρα από σμάλτο.

«Τι κρίμα», αναστέναξα.

«Να θυμάσαι, αγάπη μου, ότι τα σκουπίδια ενός ανθρώπου μπορεί να είναι το χρυσάφι κάποιου άλλου. Αλλά ίσως κάνουμε όλοι το ίδιο πράγμα κατά κάποιο τρόπο», είτε ο μπαμπάς κοιτάζοντας τον ήλιο με μισόκλειστα μάτια. «Συνέχεια ψάχνουμε, ελπίζοντας να βρούμε εκείνο τον άπιαστο, θαμμένο θησαυρό που θα κάνει τη ζωή μας πιο πλούσια, και όταν βγάζουμε από την άμμο μια τσαγιέρα αντί για ένα αστραφτερό πετράδι, πρέπει να συνεχίσουμε να ψάχνουμε».

«Εσύ ψάχνεις ακόμη να βρεις έναν θησαυρό, μπαμπά;»

«Όχι, Πριγκίπισσά μου των Νεράιδων, εγώ τον βρήκα», μου χαμογέλασε και μου έδωσε ένα φιλί στην κορυφή του κεφαλιού μου.

Έπειτα από πολλή γκρίνια, ο μπαμπάς τελικά υποχώρησε και αποφάσισε να με πάει για κολύμπι σ' ένα ποτάμι, κι έτσι η Ντέιζι με βοήθησε να βάλω το μπανιερό μου και μου φόρεσε ένα καπέλο στα κατσαρά μαλλιά μου, κι εγώ μπήκα στο αυτοκίνητο του μπαμπά. Η μαμάν είχε πει ότι είχε πολλή δουλειά με τις ετοιμασίες για το αυριανό πάρτι, αλλά αυτό εμένα δεν με πείραζε, γιατί ο Βασιλιάς των Νεράιδων κι εγώ θα μπορούσαμε να καλωσορίσουμε όλα τα πλάσματα του ποταμού στην αυλή μας.

«Έχει βίδρες;» ρώτησα, καθώς περνούσαμε μέσα από τα

πράσινα λιβάδια της εξοχής, προς την αντίθετη κατεύθυνση από τη θάλασσα.

«Πρέπει να είσαι πολύ ήσυχη για να δεις βίδρες», είπε. «Μπορείς να το κάνεις αυτό, Πόουζι;»

«Φυσικά!»

Προχωρούσαμε για πολλή ώρα πριν δω το ποτάμι να κρύβεται σαν γαλάζιο φίδι πίσω από τις καλαμιές. Ο μπαμπάς παρκάρισε το αυτοκίνητο και περπατήσαμε μαζί ως την όχθη, με εκείνον να κουβαλάει όλο τον επιστημονικό εξοπλισμό μας: φωτογραφική μηχανή, απόχες για πεταλούδες, γυάλινα βαζάκια, λεμονάδα και σάντουιτς με κορν μπιφ.

Οι λιβελούδες που πετούσαν πολύ κοντά στην επιφάνεια του νερού εξαφανίστηκαν αμέσως μόλις βούτηξα μέσα. Το νερό ήταν υπέροχα δροσερό, αλλά το κεφάλι μου και το πρόσωπό μου ήταν ζεστά και ιδρωμένα κάτω από το καπέλο μου κι έτσι το πέταξα στην όχθη, όπου βρισκόταν ο μπαμπάς που είχε αλλάξει και είχε φορέσει κι αυτός το μπανιερό του.

«Αν κάποτε υπήρχαν εδώ βίδρες, σίγουρα εξαφανίστηκαν με όλη αυτή τη φασαρία», είπε ο μπαμπάς μπαινώντας στο νερό. Δεν έφτανε καλά καλά ούτε ως τα γόνατά του, γιατί ήταν πολύ ψηλός. «Λοιπόν, κοίτα όλες αυτές τις ουτρικουλάριες, θέλεις να πάρουμε μερικές στο σπίτι για τη συλλογή μας;»

Μαζί προχωρήσαμε λίγο πιο μέσα στο νερό και τραβήξαμε ένα από τα κίτρινα λουλούδια αποκαλύπτοντας τις βολβώδεις ρίζες του. Πολλά μικρά έντομα ζούσαν μέσα του, κι έτσι γεμίσαμε ένα βαζάκι με νερό κι έπειτα βάλουμε μέσα το φυτό μας για να το φυλάξουμε.

«Θυμάσαι πώς γράφεται το λατινικό όνομα, αγάπη μου;»

«U-t-r-i-c-u-l-a-r-i-a», απάντησα με καμάρι. Βγήκα από το νερό και κάθισα δίπλα του στη χλοερή όχθη.

«Είσαι έξυπνο κορίτσι. Θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα συνεχίσεις να προσθέτεις στη συλλογή μας, που συνεχώς μεγαλώνει. Αν δεις ένα ενδιαφέρον φυτό, να το πιέξεις όπως σου έδειξα. Στο

κάτω κάτω, θα χρειαστώ τη βοήθειά σου με το βιβλίο μου όσο θα λείπω, Πόουζι». Μου έδωσε ένα σάντουιτς από το καλάθι για το πικνίκ μας και το δέχτηκα, ενώ προσπαθούσα να πάρω πολύ σοβαρό και επιστημονικό ύφος. Ήθελα ο μπαμπάς να ξέρει ότι μπορούσε να μου εμπιστευτεί τη δουλειά του. Πριν από τον πόλεμο ήταν κάτι που το λένε βοτανολόγος και έγραφε το βιβλίο του σχεδόν από τότε που είχα γεννηθεί. Συχνά κλειδωνόταν στο Κάστρο για «να σκεφτεί και να γράψει». Καμιά φορά, έφερνε το βιβλίο στο σπίτι και μου έδειχνε μερικά από τα σκίτσα που είχε κάνει.

Και ήταν υπέροχα. Μου εξήγησε πως ήταν όλα σχετικά με το περιβάλλον στο οποίο ζούσαμε και υπήρχαν όμορφες ζωγραφιές με πεταλούδες, διάφορα άλλα έντομα και φυτά. Κάποτε μου είχε πει ότι αν αλλάξει έστω και ένα μόνο πράγμα, μπορεί να κάνει τα πάντα άνω κάτω.

«Κοίτα αυτές τις σκηνές, για παράδειγμα», είχε πει ο μπαμπάς δείχνοντάς μου ένα εκνευριστικό σύννεφο από δαύτες ένα ζεστό καλοκαιρινό βράδυ. «Ο ρόλος τους είναι κρίσιμος στο οικοσύστημά μας».

«Μα μας τοιμπάνε», είπα, διώχνοντας μία με την παλάμη μου.

«Αυτή είναι η φύση τους, ναι», γέλασε. «Χωρίς αυτές, ωστόσο, πολλά είδη πουλιών δεν θα είχαν μια σταθερή πηγή τροφής και οι πληθυσμοί τους θα μειώνονταν δραματικά. Και αν επηρεαστούν οι πληθυσμοί των πουλιών, θα υπάρξουν επιπτώσεις στην υπόλοιπη τροφική αλυσίδα. Χωρίς τα πουλιά, άλλα έντομα, όπως οι ακρίδες, θα είχαν ξαφνικά λιγότερους κυνηγούς και θα πολλαπλασιάζονταν ανεξέλεγκτα και θα έτρωγαν όλα τα φυτά. Και χωρίς τα φυτά...»

«Δεν θα υπήρχε καθόλου τροφή για τα χορτοφάγα».

«Τα χορτοφάγα, ναι. Βλέπεις, λοιπόν, τα πάντα κρέμονται από μια λεπτή ισορροπία. Και ένα μικρό χτύπημα των φτερών μιας πεταλούδας μπορεί να κάνει όλη τη διαφορά στον κόσμο».

Το σκεφτόμουν αυτό τώρα καθώς μασουλούσα το σάντουιτς. «Έχω κάτι ιδιαίτερο για σένα», είπε ο μπαμπάς ψάχνοντας το σακίδιό του. Έβγαλε από μέσα ένα γυαλιστερό τσίγκινο κουτί και μου το έδωσε.

Το άνοιξα και είδα δεκάδες τέλεια ξυμένα μολύβια σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

«Όσο καιρό θα λείπω εσύ θα πρέπει να συνεχίσεις να ζωγραφίζεις, ώστε όταν επιστρέψω να μου δείξεις πόσο πολύ βελτιώθηκες».

Έγνεψα καταφατικά, τόσο ευτυχισμένη με το δώρο μου που μου είχε κοπεί η μιλά.

«Όταν ήμουν στο Κέιμπριτζ, μας δίδαξαν πώς να κοιτάζουμε πραγματικά τον κόσμο», συνέχισε. «Πάρα πολλοί άνθρωποι περιφέρονται σαν τυφλοί, χωρίς να βλέπουν την ομορφιά και τη μαγεία γύρω τους. Αλλά όχι εσύ, Πόουζι, εσύ ήδη βλέπεις τα πράγματα καλύτερα από τους περισσότερους. Όταν ζωγραφίζουμε τη φύση αρχίζουμε να την καταλαβαίνουμε – βλέπουμε όλα τα διαφορετικά κομμάτια και πώς είναι ενωμένα μεταξύ τους. Ζωγραφίζοντας αυτό που βλέπεις και μελετώντας το, μπορείς να βοηθήσεις εσύ κάποιους άλλους να καταλάβουν κι αυτοί το θαύμα της φύσης».

Όταν φτάσαμε στο σπίτι, η Ντέιζι με κατόδιασε που είχα βρέξει τα μαλλιά μου και με έχωσε στην μπανιέρα, κι εγώ σκέφτηκα ότι αυτό δεν είχε νόημα αφού κι εκείνη έβρεχε πάλι τα μαλλιά μου. Όταν η Ντέιζι με έβαλε στο κρεβάτι και έκλεισε την πόρτα πίσω της, σηκώθηκα ξανά κι έβγαλα τα καινούρια χρωματιστά μολύβια μου, χαϊδεύοντας τις μαλακές αλλά σουβλερές μύτες τους. Σκεφτόμουν ότι αν έκανα αρκετά σκληρή εξάσκηση, όταν ο μπαμπάς θα επέστρεφε από τον πόλεμο, θα μπορούσα να του δείξω ότι ήμουν αρκετά καλή ώστε να πάω κι εγώ στο Κέιμπριτζ – ακόμα κι αν ήμουν κορίτσι.

Το επόμενο πρωί, καθώς κοιτάζα από το παράθυρο της

κρεβατοκάμαράς μου, είδα να εμφανίζονται μερικά αυτοκίνητα στο μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι μας. Το καθένα ήταν ασφυκτικά γεμάτο· άκουσα τη μαμάν να εξηγεί ότι όλοι οι φίλοι της είχαν χρησιμοποιήσει συνεταιρικά τα δελτία τους για βενζίνη για να κάνουν τη διαδρομή από το Λονδίνο. Τους αποκαλούσε «émigrés», που, επειδή μου μιλούσε γαλλικά από τότε που ήμουν ακόμη μωρό, ήξερα ότι σήμαινε «μετανάστες». Στο λεξικό έγραφε ότι αυτό ήταν ένα άτομο που είχε μετακομίσει από την πατρίδα του σε μια άλλη χώρα. Η μαμάν έλεγε ότι της φαινόταν σαν να είχε μετακομίσει ολόκληρο το Παρίσι στην Αγγλία για να γλιτώσει από τον πόλεμο. Ήξερα ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια, φυσικά, αλλά πάντα μου φαινόταν ότι οι δικοί της φίλοι ήταν περισσότεροι από τους Άγγλους φίλους του μπαμπά στα πάρτι. Δεν με πείραζε καθόλου, γιατί ήταν πολύ γραφικοί, οι άντρες με τα φανταχτερά φουλάρια τους και τα χρωματιστά σμόκιν τους που γυάλιζαν σαν πετράδια και οι κυρίες με τα σατέν φορέματά τους και τα κατακόκκινα χείλη τους. Και το καλύτερο απ' όλα, πάντα μου έφερναν δώρα, κι έτσι ήταν σαν Χριστούγεννα.

Ο μπαμπάς τους αποκαλούσε «οι μποέμ της μαμάν», που το λεξικό έλεγε ότι σήμαινε «δημιουργικοί άνθρωποι», όπως καλλιτέχνες και μουσικοί και ζωγράφοι. Η μαμάν ήταν κάποτε τραγουδίστρια σ' ένα διάσημο παριζιάνικο νυχτερινό κλαμπ και μου άρεσε πολύ ν' ακούω τη φωνή της, που ήταν βαθιά και απαλή σαν μετάξι και σαν λιωμένη σοκολάτα. Δεν ήξερε ότι την άκουγα, βέβαια, επειδή υποτίθεται ότι κοιμόμουν, αλλά όταν είχαμε πάρτι στο σπίτι, αυτό ήταν αδύνατον έτσι κι αλλιώς, κι έτσι κατέβαινα κρυφά τη σκάλα και άκουγα τη μουσική και τη φασαρία. Ήταν σαν η μαμάν να ζωντάνευε εκείνα τα βράδια, σαν να παρίστανε ότι ήταν μια άψυχη κούκλα όταν δεν είχαμε πάρτι. Μου άρεσε να την ακούω να γελάει, επειδή όταν ήμαστε μόνοι δεν το έκανε πολύ συχνά αυτό.

Οι ιπτάμενοι φίλοι του μπαμπά ήταν κι αυτοί συμπαθητικοί,

αν και όλοι έμοιαζαν να ντύνονται το ίδιο, με σκούρα μπλε και καφετιά χρώματα, κι έτσι δυσκολευόμουν να ξεχωρίσω τον έναν από τον άλλο. Ο νονός μου ο Ραλφ, που ήταν ο καλύτερος φίλος του μπαμπά, ήταν ο αγαπημένος μου· μου φαινόταν πολύ όμορφος με τα σκούρα μαλλιά και τα μεγάλα καστανά μάτια του. Σ' ένα από τα βιβλία μου με τα παραμύθια υπήρχε μια ζωγραφιά που έδειχνε τον πρίγκιπα να φιλάει τη Χιονάτη και την ξυπνάει. Ήταν ολόιδιος ο Ραλφ. Επίσης έπαιζε πιάνο πολύ ωραία – πριν από τον πόλεμο ήταν πιανίστας (πριν από τον πόλεμο, απλώς όλοι οι μεγάλοι που γνώριζα ήταν κάτι άλλο, εκτός από την Ντέιζι, την υπηρέτριά μας). Ο θείος Ραλφ είχε κάποια αρρώστια, που σήμαινε ότι δεν μπορούσε να πολεμήσει ή να πετάξει αεροπλάνα στον πόλεμο. Είχε αυτό που οι μεγάλοι αποκαλούσαν «δουλειά γραφείου», αν και μου ήταν αδύνατον να φανταστώ τι μπορούσε να κάνει κάποιος με τα γραφεία εκτός από το να κάθεται πίσω από αυτά, κάτι που κατά πάσα πιθανότητα έκανε εκείνος. Όταν ο μπαμπάς έλειπε πετώντας Σπιτφάιερ, ο θείος Ραλφ ερχόταν να επισκεφθεί τη μαμάν κι εμένα, και αυτό μας χαροποιούσε πραγματικά και τις δύο. Ερχόταν για φαγητό τις Κυριακές και μετά έπαιζε πιάνο για μένα και τη μαμάν. Πρόσφατα είχα συνειδητοποιήσει ότι ο μπαμπάς έλειπε στον πόλεμο για τα τέσσερα από τα επτά χρόνια μου σ' αυτόν τον πλανήτη, κάτι που θα πρέπει να έκανε τη μαμάν πολύ δυστυχημένη, αφού είχε μόνο εμένα και την Ντέιζι για συντροφιά.

Καθόμουν στο κάθισμα του παραθύρου και τέντωνα τον λαιμό μου για να δω τη μαμάν να υποδέχεται τους καλεσμένους της στα σκαλιά που οδηγούσαν στην εξώπορτα από κάτω μου. Ήταν πανέμορφη σήμερα, μ' ένα σκούρο μπλε φόρεμα που ταίριαζε με τα ωραία μάτια της, και όταν ο μπαμπάς στάθηκε δίπλα της περνώντας το ένα του χέρι γύρω από τη μέση της, ένιωσα πραγματικά πολύ ευτυχημένη. Η Ντέιζι ήρθε να μου φορέσει το καινούριο φόρεμα που μου είχε φτιάξει από ένα ζευγάρι παλιές πράσινες κουρτίνες. Καθώς βούρτσιζε τα μαλλιά μου και έδενε

μια μικρή τούφα με μια πράσινη κορδέλα, αποφάσισα πως θα απόδιωχνα τη σκέψη ότι ο μπαμπάς θα έφευγε ξανά αύριο και ότι θα έπεφτε και πάλι στην Έπαυλη του Ναυάρχου και σε όσους ζούσαμε εκεί μέσα μια σιωπή σαν αυτές που βασιλεύουν πριν από την καταגיίδα.

«Είσαι έτοιμη να κατέβεις κάτω, Πόουζι;» με ρώτησε η Ντέιζι. Έβλεπα ότι το πρόσωπό της ήταν κόκκινο και ιδρωμένο και φαινόταν πολύ κουρασμένη, μάλλον επειδή έκανε πολλή ζέστη και έπρεπε να ετοιμάσει φαγητό για όλα αυτά τα άτομα χωρίς καμία βοήθεια. Της χάρισα το πιο γλυκό μου χαμόγελο.

«Ναι, Ντέιζι, είμαι».

Το πραγματικό μου όνομα δεν ήταν Πόουζι· μου είχαν δώσει το όνομα της μητέρας μου, Αντριάνα. Αλλά επειδή θα ήταν μεγάλο μπέρδεμα να μας φωνάζουν και τις δύο το ίδιο, είχαν αποφασίσει να χρησιμοποιούν το μεσαίο μου όνομα, Ρόουζ, από την Αγγλίδα γιαγιά μου. Η Ντέιζι μου είχε πει ότι ο μπαμπάς είχε αρχίσει να με φωνάζει Ρόουζι Πόουζι* όταν ήμουν μωρό, και κάποια στιγμή είχε μείνει μόνο το δεύτερο μισό του ονόματός μου. Αυτό εμένα δεν με πείραζε καθόλου, γιατί θεωρούσα ότι μου ταίριαζε πολύ καλύτερα και από τα άλλα δύο πραγματικά μου ονόματα.

Μερικοί από τους πιο ηλικιωμένους συγγενείς του μπαμπά εξακολουθούσαν να με φωνάζουν Ρόουζ, και απαντούσα φυσικά, επειδή μου είχαν μάθει ότι έπρεπε πάντα να απαντώ ευγενικά στους μεγάλους, αλλά στο πάρτι όλοι με ήξεραν ως Πόουζι. Με αγκάλιασαν και με φίλησαν και μου έδωσαν μικρά πακέτα με λιχουδιές δεμένα με κορδέλα. Οι Γάλλοι φίλοι της μαμάν προτιμούσαν τα ζαχαρωμένα αμύγδαλα, που, για να πω την αλήθεια, εμένα δεν μου άρεσαν και πολύ, αλλά ήξερα πόσο δύσκολο ήταν να βρει κανείς σοκολάτες εξαιτίας του πολέμου.

* Αγγλικά: *Posy* = μπουκέτο. (ΣτΜ)

Καθισμένη στο μακρύ τραπέζι που είχαν στήσει στη βεράντα για να χωρέσουμε όλοι, με τον ήλιο να πέφτει στο καπέλο μου (που με έκανε απλώς να ζεσταίνομαι περισσότερο) και ακούγοντας τις κουβέντες γύρω μου, ευχόμουν να ήταν έτσι όλες οι μέρες στην Έπαυλή μας. Η μαμάν και ο μπαμπάς κάθονταν μαζί στο κέντρο, σαν βασιλιάς και βασίλισσα που δέχονταν τους αυλικούς τους, με το χέρι του περασμένο γύρω από τον λευκό ώμο της. Φαίνονταν και οι δύο τόσο ευτυχισμένοι που μου ερχόταν να βάλω τα κλάματα.

«Είσαι καλά, Πόουζι, γλυκιά μου;» ρώτησε ο θείος Ραλφ, που καθόταν δίπλα μου. «Φοβερή ζέστη εδώ», πρόσθεσε, βγάζοντας ένα κάτασπρο μαντίλι από την τσέπη του σακακιού του και σκουπίζοντας το μέτωπό του.

«Ναι, θείε Ραλφ. Απλώς σκεφτόμουν πόσο ευτυχισμένοι φαίνονται σήμερα η μαμάν και ο μπαμπάς. Και πόσο θλιβερό είναι που πρέπει να ξαναπαίει στον πόλεμο».

«Ναι».

Κοίταζα τον Ραλφ καθώς περιεργαζόταν τους γονείς μου και σκέφτηκα ότι ξαφνικά κι εκείνος φαινόταν θλιμμένος.

«Ε, τώρα, αν όλα πάνε καλά, ο πόλεμος θα τελειώσει σύντομα», είπε τελικά. «Και θα μπορέσουμε όλοι να αρχίσουμε να ζούμε κανονικά τη ζωή μας».

Μετά το φαγητό μου επέτρεψαν να παίξω λίγο κροκέ, στο οποίο τα πήγα εκπληκτικά καλά, μάλλον επειδή οι περισσότεροι μεγάλοι είχαν πει πολύ κρασί και έριχναν την μπάλα εδώ κι εκεί. Νωρίτερα είχα ακούσει τον μπαμπά να λέει ότι άδειαζε τα τελευταία μπουκάλια από το κελάρι με τα κρασιά για την περίπτωση, και απ' ό,τι φαινόταν το μεγαλύτερο μέρος είχε καταλήξει ήδη στους καλεσμένους. Δεν καταλάβαινα στ' αλήθεια γιατί οι μεγάλοι ήθελαν να μεθούν· κατά την άποψή μου απλώς άρχιζαν να μιλούν πιο δυνατά και να φέρονται πιο χαζά, όμως ίσως όταν θα ήμουν κι εγώ μεγάλη να το καταλάβαινα. Καθώς διέσχιζα

το γκαζόν προς το γήπεδο του τένις, είδα έναν άντρα και δυο γυναίκες, με τα χέρια του περασμένα γύρω τους, ξαπλωμένους κάτω από ένα δέντρο. Και οι τρεις τους κοιμούνταν βαθιά. Κάποιος έπαιξε σαξόφωνο μόνος του στη βεράντα και σκέφτηκα πως ήταν ευτύχημα που δεν είχαμε κοντινούς γείτονες.

Ήξερα ότι ήμουν τυχερή που ζούσα στην Έπαυλή μας· όταν είχα αρχίσει να πηγαίνω στο σχολείο της περιοχής, η Μέιμπελ, μια φίλη που είχα αποκτήσει, με είχε καλέσει στο σπίτι της για τσάι. Ξαφνιάστηκα όταν είδα πως η οικογένειά της ζούσε σ' ένα σπίτι όπου από την εξώπορτα έμπαινες κατευθείαν στο καθιστικό. Υπήρχε μια μικροσκοπική κουζίνα στο πίσω μέρος κι ένα εξωτερικό αποχωρητήριο! Είχε τέσσερις αδελφούς και αδελφές που κοιμούνταν όλοι στην ίδια μικροσκοπική κρεβατοκάμαρα στον επάνω όροφο. Ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι προερχόμουν από πλούσια οικογένεια, ότι δεν ζούσαν όλοι σ' ένα μεγάλο σπίτι που ο κήπος του ήταν σαν πάρκο, και αυτό με σοκάρισε. Όταν η Ντέιζι ήρθε να με πάρει για να γυρίσουμε στο σπίτι, τη ρώτησα γιατί συνέβαινε αυτό.

«Είναι πώς θα πέσουν τα ζάρια, Πόουζι», είπε η Ντέιζι με την απαλή προφορά του Σάφοκ. «Μερικοί άνθρωποι είναι τυχεροί και μερικοί όχι».

Της Ντέιζι της άρεσαν πολύ τα αποφθέγματά της· τις μισές φορές δεν καταλάβαινα τι εννοούσε, αλλά χαιρόμουν πάρα πολύ που τα ζάρια με είχαν ευνοήσει και αποφάσισα ότι έπρεπε να προσεύχομαι περισσότερο για όλους εκείνους που δεν είχαν σταθεί τόσο τυχεροί.

Δεν ήμουν σίγουρη αν η δασκάλα μου, η μισ Ντάνσαρτ, με συμπαθούσε και πολύ. Παρότι μας ενθάρρυνε όλους να σηκώσουμε το χέρι αν ξέραμε την απάντηση στις ερωτήσεις της, μου φαινόταν ότι πάντα εγώ το σήκωνα πρώτη. Με κοίταζε κάπως απαυδισμένη και τα χείλη της έπαιρναν ένα αστείο σχήμα καθώς έλεγε «Ναι, Πόουζι», με κουρασμένη φωνή. Κάποτε την

άκουσα να μιλάει σε μια άλλη δασκάλα στην αυλή καθώς έκανα σκοινάκι εκεί κοντά.

«Μοναχοπαίδι... μεγάλωσε συντροφιά με ενήλικες... πολύ ανεπτυγμένο για την ηλικία του...»

Όταν γύρισα στο σπίτι, έψαξα τη λέξη «ανεπτυγμένος» στο λεξικό. Κι έπειτα απ' αυτό σταμάτησα να σηκώνω το χέρι μου ακόμα κι αν η απάντηση μου έκαιγε τον λαιμό καθώς την κρατούσα μέσα μου.

Στις έξι, όλοι ξύπνησαν και μπήκαν μέσα για ν' αλλάξουν για το δείπνο. Πήγα στην κουζίνα, όπου η Ντέιζι μου έδειξε το βραδινό μου.

«Ψωμί και μαρμελάδα για σένα απόψε, μισ Πόουζι. Έχω να ασχοληθώ με δυο σολομούς που έφερε ο κύριος Ραλφ κι έχω πελαγώσει».

Η Ντέιζι γέλασε μόνη της με το αστείο της και ξαφνικά τη λυπήθηκα επειδή έπρεπε να εργάζεται συνεχώς τόσο σκληρά.

«Μήπως θα ήθελες λίγη βοήθεια;»

«Έχω τα παιδιά της Μάρτζορι που θα έρθουν από το χωριό για να στρώσουν το τραπέζι και να βοηθήσουν στο σερβίρισμα απόψε, κι έτσι θα είμαι εντάξει. Ευχαριστώ που ρώτησες», είπε και μου χαμογέλασε. «Είσαι πολύ καλό κορίτσι».

Όταν τέλειωσα το φαγητό μου, βγήκα από την κουζίνα πριν προλάβει η Ντέιζι να μου πει να ανέβω επάνω και να ετοιμαστώ για ύπνο. Η βραδιά ήταν τόσο όμορφη, που ήθελα να βρεθώ πάλι έξω για να τη χαρώ. Καθώς έβγαινα στη βεράντα, είδα τον ήλιο: έμοιαζε σαν να κρεμόταν ακριβώς πάνω από τις βελανιδιές, στέλλοντας τις λοξές χρυσαφίες ακτίνες του στο χορτάρι. Τα πουλιά συνέχιζαν να κελαηδούν σαν να ήταν ακόμη μεσημέρι και έκανε αρκετή ζέστη ώστε να νιώθω άνετα χωρίς ζακέτα. Κάθισα στα σκαλιά, ιστώνοντας το βαμβακερό μου φόρεμα πάνω στα γόνατά μου και κοιτάζοντας έναν Κόκκινο Ναύαρχο που είχε προσγειωθεί στο κατηφορικό παρτέρι

που οδηγούσε στον κήλο. Πάντα πίστευα ότι το σπίτι μας είχε πάρει το όνομά του από τις πεταλούδες που τριγύριζαν τόσο χαριτωμένα στους θάμνους. Αναστατώθηκα τρομερά όταν η μαμάν μου είπε ότι είχε πάρει το όνομά του από τον προ-προ-προπάππου μου (νομίζω ότι ήταν τρία «προ», ή μπορεί και τέσσερα) που ήταν ναύαρχος στο ναυτικό, κάτι που δεν ήταν και τόσο ρομαντικό.

Παρότι ο μπαμπάς είχε πει ότι οι Κόκκινοι Ναύαρχοι ήταν κοινοί σε αυτή την περιοχή, εγώ έβρισκα ότι ήταν οι πιο όμορφες απ' όλες τις πεταλούδες, με τα έντονα κοκκινόμαυρα φτερά τους και τις άσπρες βούλες στην άκρη τους, που μου θύμιζαν τα σχέδια στα Σπιτφάιερ που πιλοτάριζε ο μπαμπάς. Αλλά αυτή η σκέψη με στενοχώρησε, γιατί μου θύμιζε *επίσης* ότι θα έφευγε αύριο για να πετάξει ξανά.

«Γεια σου, γλυκιά μου, τι κάνεις εδώ ολομόναχη;»

Ο ήχος της φωνής του μ' έκανε να τιναχτώ, επειδή μόλις τώρα τον σκεφτόμουν. Σήκωσα το κεφάλι και τον είδα να διασχίζει τη βεράντα και να έρχεται προς το μέρος μου, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, που το πέταξε κάτω και το πάτησε με το πόδι του για να το σβήσει. Ήξερε ότι απεχθανόμουν τη μυρωδιά του.

«Μην πεις στην Ντέιζι ότι με είδες, εντάξει, μπαμπά; Αλλιώς θα με στείλει κατευθείαν για ύπνο», είπα βιαστικά καθώς κάθισε στο σκαλοπάτι δίπλα μου.

«Το υπόσχομαι. Εξάλλου, κανένας δεν θα έπρεπε να πάει για ύπνο μια υπέροχη βραδιά σαν αυτή. Πιστεύω ότι ο Ιούνιος είναι ο καλύτερος μήνας στην Αγγλία· τα πάντα στη φύση συνήλθαν από τον μεγάλο χειμωνιάτικο ύπνο τους, τεντώθηκαν και χασμουρήθηκαν και ξετύλιξαν τα φύλλα τους και τα λουλούδια τους για να τα απολαύσουμε εμείς οι άνθρωποι. Τον Αύγουστο, θα έχουν εξαντλήσει πια την ενέργειά τους και όλα θα είναι έτοιμα να αποκοιμηθούν ξανά».

«Ακριβώς σαν εμάς, μπαμπά. Μου αρέσει να πηγαίνω για ύπνο τον χειμώνα», είπα.

«Ακριβώς, αγάπη μου. Μην ξεχνάς ποτέ ότι είμαστε αναπόσπαστα δεμένοι με τη φύση».

«Η Βίβλος λέει ότι ο Θεός έπλασε τα πάντα στη γη», είπα με σοβαρό ύφος. Αυτό το είχα μάθει από τα μαθήματά μου στις Γραφές.

«Πράγματι, αν και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι τα κατάφερε όλα αυτά σε μόλις επτά μέρες», γέλασε.

«Είναι μαγικό, μπαμπά, έτσι δεν είναι; Όπως ο Αϊ-Βασίλης που καταφέρνει να παραδώσει δώρα σε όλα τα παιδιά του κόσμου μέσα σε μία νύχτα».

«Ναι, είναι, Πόουζι, φυσικά και είναι. Ο κόσμος είναι μαγικό μέρος και πρέπει όλοι να θεωρούμε ότι είμαστε τυχεροί που ζούμε σε αυτόν. Μην το ξεχνάς ποτέ αυτό, εντάξει;»

«Όχι, μπαμπά. Μπαμπά;»

«Ναι, Πόουζι;»

«Τι ώρα θα φύγεις αύριο;»

«Πρέπει να πάρω το τρένο μετά το μεσημεριανό».

Στύλωσα τα μάτια στα μαύρα λουστρίνια μου. «Ανησυχώ μήπως τραυματιστείς πάλι».

«Δεν υπάρχει φόβος, αγάπη μου. Όπως λέει η μαμάν σου, είμαι άφθατος», χαμογέλασε.

«Πότε θα γυρίσεις στο σπίτι;»

«Μόλις πάρω άδεια, που δεν θα πρέπει να αργήσει. Να φροντίζεις τη μητέρα σου όσο λείπω, εντάξει; Ξέρω ότι είναι δυστυχημένη εδώ ολομόναχη».

«Πάντα προσπαθώ, μπαμπά. Είναι δυστυχημένη μόνο επειδή της λείπεις και σ' αγαπάει, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, και μα τον Θεό, Πόουζι, την αγαλώ κι εγώ. Το μόνο που σκέφτομαι όταν πετάω είναι εκείνη – κι εσένα. Δεν ήμαστε παντρεμένοι και πολύ καιρό όταν άρχισε αυτός ο βρομοπόλεμος».

«Όταν την άκουσες να τραγουδάει στο κλαμπ στο Παρίσι και την ερωτεύτηκες την ίδια στιγμή, κι έπειτα την πήρες άρον άρον στην Αγγλία για να την παντρευτείς πριν αλλάξει γνώμη»,

είπα με ονειροπόλο ύφος. Η ερωτική ιστορία των γονιών μου ήταν πολύ καλύτερη από οποιοδήποτε παραμύθι στα βιβλία μου.

«Ναι. Η αγάπη κάνει να συμβαίνουν μαγικά πράγματα στη ζωή, Πόουζι. Ακόμα και τη χειρότερη μέρα στα βάθη του χειμώνα, η αγάπη μπορεί να κάνει τον κόσμο να γεμίσει φως και να είναι τόσο όμορφος όσο τώρα».

Ο μπαμπάς αναστέναξε βαθιά κι έπειτα πήρε το χέρι μου στο δικό του μεγάλο χέρι. «Υποσχέσου μου πως όταν βρεις την αγάπη, θα την αρπάξεις γερά και δεν θα την αφήσεις ποτέ να φύγει».

«Το υπόσχομαι, μπαμπά», είπα, κοιτάζοντάς τον με σοβαρό ύφος.

«Μπράβο, κορίτσι μου. Λοιπόν, πρέπει να πάω να αλλάξω για το δείπνο».

Μου έδωσε ένα φιλή στην κορυφή του κεφαλιού μου, σηκώθηκε και γύρισε στο σπίτι.

Φυσικά, δεν το ήξερα τότε, αλλά ήταν η τελευταία κανονική συζήτηση που θα έκανα ποτέ με τον πατέρα μου.

Ο μπαμπάς έφυγε το επόμενο απόγευμα, και όλοι οι καλεσμένοι επίσης. Εκείνο το βράδυ έκανε πολλή ζέστη και ο αέρας έμοιαζε πηχτός και βαρύς όταν ανέπνεες, σαν να του είχαν αφαιρέσει όλο το οξυγόνο. Το σπίτι ήταν σιωπηλό – η Ντέιζι είχε πάρει το εβδομαδιαίο ρεπό της για να επισκεφθεί τη φίλη της την Ίντιθ, κι έτσι δεν υπήρχε καν ο θόρυβος που έκανε εκείνη γκρινιάζοντας ή τραγουδώντας (από τα δύο, προτιμούσα την γκρινία) καθώς έπλενε τα πιάτα. Και υπήρχαν πολλά από δαύτα, στοιβαγμένα ακόμη σε δίσκους στο βοηθητικό δωματάκι δίπλα στην κουζίνα, περιμένοντας να πλυθούν. Είχα προσφερθεί να βοηθήσω με τα ποτήρια, αλλά η Ντέιζι είπε ότι περισσότερο μεπλάς θα ήμουν παρά βοήθεια, κάτι που εγώ θεώρησα πολύ άδικο.

Η μαμάν είχε πάει να ξαπλώσει μόλις εξαφανίστηκε και το τελευταίο αυτοκίνητο πέρα από τις βελανιδιές. Είχε μια από τις

ημικρανίες της απ' ό,τι φαινόταν, που η Ντέιζι έλεγε ότι ήταν μια αριστοκρατική λέξη για το χανγκόβερ, ό,τι κι αν ήταν αυτό. Εγώ κάθισα στο δωμάτιό μου, κουλουριασμένη στο κάθισμα του παραθύρου που ήταν πάνω από την είσοδο της Έπαυλης. Αυτό σήμαινε ότι, αν περιμέναμε κάποιον, ήμουν η πρώτη που θα τον έβλεπε να έρχεται. Ο μπαμπάς με αποκαλούσε «μικρό μου σκοπό» και από τότε που ο Φρέντερικ, ο μπάτλερ, είχε πάει να πολεμήσει, εγώ ήμουν συνήθως εκείνη που άνοιγε την εξώπορτα.

Από εδώ έβλεπα τέλεια το μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα σε σειρές από πολύ γέρικες καστανιές και βελανιδιές. Ο μπαμπάς μου είχε πει ότι μερικές τις είχαν φυτέψει σχεδόν πριν από τριακόσια χρόνια, όταν ο πρώτος ναύαρχος είχε χτίσει αυτό το σπίτι. (Αυτή η σκέψη με γοήτευε, επειδή σήμαινε ότι τα δέντρα ζούσαν στη γη σχεδόν πέντε φορές περισσότερο από τους ανθρώπους, αν τα έλεγε σωστά η *Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια* στη βιβλιοθήκη και ο μέσος όρος ζωής ήταν τα εξήντα ένα χρόνια για τους άντρες και τα εξήντα επτά για τις γυναίκες.) Αν μισόκλεινα τα μάτια μου όσο περισσότερο γινόταν, μια μέρα με καθαρό ουρανό έβλεπα μια λεπτή γκριζογάλανη γραμμή πάνω από τις δεντροκορφές και κάτω από τον ουρανό. Ήταν η Βόρεια Θάλασσα, μόλις οχτώ χιλιόμετρα μακριά από την Έπαυλή μας. Με τρόμαζε η σκέψη ότι πολύ σύντομα ο μπαμπάς θα πετούσε από πάνω της με το μικρό αεροπλάνο του.

«Γύρνα πίσω ασφαλής, γύρνα πίσω σύντομα», ψιθύρισα στα σκούρα γκριζα σύννεφα που πίεζαν τον ήλιο καθώς βασιλευε, έτοιμα να τον στύψουν σαν ένα ζουμερό πορτοκάλι. (Είχα πολύ καιρό να φάω πορτοκάλι.) Δεν κουνιόταν φύλλο και κανένα αεράκι δεν περνούσε από το ανοιχτό παράθυρό μου. Άκουσα τη βροντή ενός κεραυνού πέρα μακριά και ήλπιζα ότι η Ντέιζι είχε άδικο και ο Θεός δεν ήταν θυμωμένος μαζί μας. Ποτέ δεν είχα καταφέρει να καταλάβω αν ο Θεός ήταν ο θυμωμένος Θεός της Ντέιζι ή ο καλοσυνάτος Θεός του εφημέριου. Σαν τους γονιούς, μπορούσε να είναι και τα δύο.